

Arrest

nr. 207 464 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KNAEPEN
Schaliënstraat 1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KNAEPEN, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 augustus 2015 en heeft de volgende dag een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 14 juli 2016 en op 23 januari 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 5 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 10 oktober 1990 in Wasit. U bent sjiit. In 2000 verhuisde u naar Bagdad omwille van het feit dat uw broers daar werk hadden. U woonde tot en met uw vertrek in de wijk Sadr City samen met uw broers N. en J., en met S., de vrouw van J. en hun dochter M.

Op 21 juni 2015 keerde u na uw werk terug naar huis. In uw straat zag u de winkelier A. J. B. A. roerloos in zijn winkel liggen. U liep ernaar toe en zag dat hij gewond was. U hield een taxi tegen en samen met de taxichauffeur bracht u A. naar het Al Kindi ziekenhuis, waar u hem aan de zorg van de dokters overliet. In het Al Kindi ziekenhuis werden uw verklaringen door de politie genoteerd. Toen u naar huis liep om u om te verkleeden werd u door achtereenvolgens S. en uw broer J. gebeld. Zij vroegen u waar u was en wat u gedaan had. Ze vertelden u dat er niet lang daarvoor verschillende gewapende mannen bij u thuis waren langs geweest die naar u hadden gevraagd en die uw broer N. hadden meegenomen. Uw broer J. waarschuwde u dat u niet naar huis moest komen. U belde vervolgens een vriend die in de buurt van het Beirut plein woonde en vroeg hem of u bij hem kon verblijven. U logeerde bij deze vriend tot en met uw vertrek uit Bagdad.

De volgende dag, op 22 juni 2015, werd uw broer N. vrijgelaten. Na de vrijlating van uw broer N. ging uw broer J. langs bij het politiekantoor in Al Karrama en diende daar een klacht in. De volgende dag op 23 juni 2015 vielen opnieuw vier gewapende mannen binnen in uw huis in Sadr City binnen op zoek naar u. Uw broer J. diende opnieuw een klacht in bij de politie. Na de tweede inval besliste u Irak te verlaten. Op 25 juni 2015 bracht uw broer J. u enkele persoonlijke bezittingen, uw paspoort en uw ticket naar Turkije.

U verliet Irak op 27 juni 2015. U vertrok vanuit de luchthaven van Bagdad naar Turkije, waar u een maand verbleef, en reisde via Bulgarije Europa binnen. U kwam in België aan op 2 augustus 2015 en vroeg asiel aan op 3 augustus 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw broer J., uw identiteitskaart, uw rantsoenkaart, twee enveloppes van DHL, een studieattest van de lagere en middelbare school en van de universiteit, verschillende documenten in verband met de klacht die uw broer J. bij de politie neerlegde en een medisch attest in verband met de ziekenhuisopname van A.

Na het incident kwamen de militieleden elke dag naar de buurt waar u woonde en de buurt waar u werkte om bij vrienden en kennissen naar u te vragen. Ongeveer twee maand na deze gebeurtenis spraken zij uw broer N. aan op straat en vroegen zij naar u. Hij verklaarde echter dat hij geen informatie over u had. Eind 2016 vroegen de militieleden naar u bij één van uw vrienden, die hiervan uw broer ook de hoogte bracht.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden door sjiitische milities, omwille van het feit dat u uw soennitische buurman A., die door dezelfde militie was neergeschoten, had opgevangen en naar het ziekenhuis had gebracht.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Ten eerste lijkt het gedrag van uw vervolgers na de ontvoering van uw broer in juni 2015 weinig consistent te zijn met hun aanvankelijke houding en interesse in u. De militieleden die u vervolgden zouden op 21 juni 2015 een eerste keer bij u thuis zijn langs geweest op zoek naar u. Toen ze u daar niet vonden, zouden ze uw broer N. hebben meegenomen en zouden ze hem hebben gefolterd en hebben vrijgelaten op voorwaarde dat hij informatie over uw verblijfplaats zou brengen naar een van hun kantoren (CGVS II p. 7). U verklaarde echter dat de enige keer dat uw broer N. contact had met de militieleden die naar u op zoek waren, was toen hij twee maand na het incident door hen werd aangesproken op straat (CGVS II p. 4). Militieleden vroegen hem toen naar uw verblijfplaats. Uw broer

verklaarde toen dat hij niets van informatie over u had (CGVS I p. 12). Nadien zouden deze militieleden uw familie niet meer hebben aangesproken. Uw familie zou daarenboven nog steeds op dezelfde plaats wonen (CGVS I p. 12). U verklaarde echter dat de militieleden ten tijde van het tweede gehoor op het CGVS nog steeds naar u op zoek waren (CGVS II p. 12). Indien het voor de militieleden – die er niet voor terugdeinsden tot twee maal toe uw huis binnen te vallen, uw broer te ontvoeren en te folteren en uw hele familie met de dood te bedreigen – daadwerkelijk zo belangrijk was om u zelfs 1,5 jaar na de beschieting van A. nog terug te willen vinden, is het weinig waarschijnlijk dat zij, gezien hun eerdere bedreigingen, uw familie niet met hardere hand zouden hebben aangepakt en hebben opgevolgd om op die manier meer informatie over u te bemachtigen. Het feit dat uw familie na uw vertrek uit Irak zonder noemenswaardige problemen in hetzelfde huis is blijven wonen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. U verklaarde hieromtrent dat uw familie niet verhuisd was omdat ze geen andere plaats hadden om naartoe te gaan. Daarenboven zouden de milities geen problemen met uw familie hebben, maar met u persoonlijk. Indien de milities zouden weten dat uw familie nog contact met u had, zouden zij wel problemen kennen, maar gezien u het land uit bent, verminderde de druk (CGVS I p. 12). Deze uitleg overtuigt niet, gezien u beweerde dat de milities tijdens hun tweede inval bij u thuis uw hele familie met de dood bedreigd hadden indien zij u zouden helpen of indien zij zouden weten waar u was en hen hier niet van op de hoogte zouden brengen (CGVS I p. 9, CGVS II p. 5). Daarenboven verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS niet te weten of de milities op de hoogte waren van het feit dat u Irak had verlaten (CGVS II p. 12). U verklaarde hieromtrent eveneens dat de militieleden dan wel uw familie niet lastig vielen, maar dat zij verschillende keren in de buurt langskwamen en bij uw vrienden naar u vroegen (CGVS II p. 3, 12). Deze uitleg lijkt evenmin een aannemelijke verklaring voor het feit dat de militieleden uw familie na de tweede inval bij u thuis met rust lieten. Zij hadden uw familie immers met de dood bedreigd en zouden via uw familie immers op de meest directe manier informatie over u kunnen bemachtigen. Het feit dat uw familie na uw vertrek uit Irak geen noemenswaardige problemen heeft gekend en nog steeds in hetzelfde huis is blijven wonen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Omtrent de ontvoering van N. zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. Zo legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent de identiteit van zijn ontvoerders, en uw vervolgers. Tijdens het overlopen van de CGVS vragenlijst op DVZ verklaarde u dat de vervolgers van uw broer N. hem bij zijn vrijlating vertelden dat ze tot de Asa'ib militie behoorden (CGVS vragenlijst 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u eveneens zeer overtuigd dat de personen door wie uw broer werd gearresteerd tot Asa'ib behoorden (CGVS I p. 18). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat de groepering door dewelke uw broer ontvoerd werd vermoedelijk Al Hashd Al Shabi was, gezien ze donker getinte auto's hadden. Doorgevraagd waarom u vermoedde dat de personen door wie uw broer ontvoerd werd behoorden tot Al Hashd Al Shabi verklaarde u dat uw broer propagandazinnen van Asa'ib en Al Hashd al Shabi en foto's van Muqtada Al Sadr (de leider van het sjiiitische Mahdi leger) zag hangen in de plaats waar hij werd vastgehouden. Later verklaarde u nogmaals dat de vervolgers van uw broer tot Al Hashd Al Shabi behoorden en dat dit een koepelorganisatie is waaronder verschillende milities vallen (CGVS II p. 12). Wanneer u gevraagd werd van welke militie specifiek de vervolgers van uw broer dan wel deel uitmaakten, verklaarde u dat zij ofwel tot Asa'ib ofwel tot het Mahdi leger (JAM) behoorden (CGVS II p. 13). Het is echter zeer opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS geen zekerheid kan geven over de identiteit van de vervolgers van uw broer, terwijl u daar tijdens het eerste interview op het CGVS wel duidelijkheid over gaf. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u tijdens het eerste interview vermeld had dat uw vervolgers tot Al Hashd Al Shabi behoorden en dat hier verschillende milities onder vallen. Geconfronteerd met het feit dat u niet de naam van HAS, de koepelorganisatie van milities, maar wel van AAH, een specifieke militie, had gegeven, verklaarde u dat uw broer wist dat zijn vervolgers tot AAH behoorden vanwege de slogans op de muur. Deze uitleg volstaat niet. Uw vage verklaringen van het tweede interview staan immers in sterk contrast met uw verklaringen tijdens de twee voorgaande interviews. Gezien u tijdens uw interview op DVZ verklaarde dat de vervolgers van uw broer, die tevens ook uw vervolgers zijn, hun identiteit aan uw broer bekend maakten, kan dan ook verwacht worden dat u hierover duidelijk zou zijn tijdens uw beide interviews op het CGVS. Het feit dat u zulke vage verklaringen aflegt omtrent de identiteit van uw vervolgers tijdens uw tweede interview op het CGVS doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien legde u inconsistente verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die volgden op de ontvoering van uw broer. Zo verklaarde u dat uw broer werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij zijn vervolgers informatie zou geven over uw verblijfplaats. Uw broer zou zich bij een HAS kantoor of HAS ontmoetingsplaats moeten melden indien hij info over u bezat. U verklaarde hieromtrent dat uw broer na zijn vrijlating geen contact meer zou hebben gehad met zijn ontvoerders (CGVS II p. 7). Uit de

verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS blijkt echter dat uw broer N. na zijn ontvoering op straat door dezelfde militie werd aangesproken. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat uw broer N. niet specificeerde of de personen die hij op straat tegenkwam dezelfde waren die hem ontvoerd hadden, maar maakte kort daarna echter wel duidelijk dat van de verschillende personen die N. aanspraken op straat één erbij was geweest toen hij in gevangenschap verhoord werd (CGVS I p. 18). Aangezien u het CGVS tijdens uw eerste interview zo'n gedetailleerde informatie kon geven omtrent dit voorval met uw broer N., waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u duidelijk op de hoogte was van wat er zich heeft afgespeeld, is het dan ook vreemd dat u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat uw broer geen contact meer gehad zou hebben met zijn ontvoerders na zijn vrijlating (CGVS II p. 7).

Verder legde u vage verklaringen af omtrent het incident dat aan de basis zou hebben gelegen van de problemen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS stellig dat A. was neergeschoten. U verklaarde immers dat u de kogels in zijn lichaam had gezien; meer bepaald twee of drie kogels in het gebied van zijn borst en buik (CGVS I p. 9, 11). Daarenboven zou de politie u in het ziekenhuis verschillende vragen hebben gesteld, waaronder de vraag wie A. beschoten zou hebben (CGVS I p. 9). Uit dit geheel aan verklaringen blijkt duidelijk dat A. werd neergeschoten en dat u daarvan op de hoogte was. Wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS echter gevraagd werd op welke manier A. gewond raakte, verklaarde u dat u vermoedde dat hij werd neergeschoten. U verklaarde dat u niet precies wist op welke manier A. gewond was geraakt, omdat u geen wapenexpert bent. U zag enkel bloed en geen scheuren, wat u deed vermoeden dat A. werd beschoten. U zag echter nergens kogels of kogelhulzen (CGVS II p. 9, 13). Geconfronteerd met uw eigen verklaringen uit het eerste gehoor, beweerde u dat u nooit had gezegd dat u kogels in A.'s lichaam had gezien. U zou enkel hebben gezien dat A. door kogels werd geraakt (CGVS II p. 13). Met deze uitleg kan u echter niet verklaren waarom u in het eerste gehoor met zoveel zekerheid beweerde dat A. was neergeschoten, terwijl u in het tweede gehoor slechts kon spreken met vermoedens. Gezien u tijdens het eerste gehoor verschillende keren uitdrukkelijk aangaf dat A. werd neergeschoten en bovendien verklaarde zelf de kogels in zijn lichaam te hebben gezien, is het dan ook zeer opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS niet verder komt dan veronderstellingen. Bovendien vormt het incident met A. het enige feit dat u persoonlijk heeft meegemaakt in Irak en haalde u zelf aan dat het de eerste keer was dat u dergelijk voorval meemaakte (CGVS II p. 9, 13). Er kan dan ook aangenomen worden dat deze gebeurtenis enige indruk op u zou hebben achtergelaten en dat u zich bijgevolg klaar en helder zou moeten kunnen herinneren wat zich op dat moment heeft afgespeeld en u hier bijgevolg dan ook consistente verklaringen over zou kunnen afleggen. Zelfs indien aangenomen wordt dat het moeilijk voor u zou zijn om als leek met het blote oog vast te stellen hoe A. gewond raakte, kan verwacht worden dat uw gesprek met de politie hierover meer duidelijkheid schepte. U verklaarde immers zelf dat de agenten u vroegen door wie A. werd beschoten (CGVS I p. 9). Het feit dat u zulke vage verklaringen aflegt omtrent een kernelement in uw relaas doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit.

Verder verklaarde u dat u niet wist wat er met A. zou zijn gebeurd na dit incident. Nadat u A. naar het ziekenhuis had gebracht, zou u niets meer over hem gehoord hebben. Evenmin zou u hebben geprobeerd nog informatie over A. te bemachtigen, noch zou u bij het ziekenhuis naar hem hebben geïnformeerd. Uw familie vroeg evenmin naar A. om problemen te vermijden. U wist enkel dat de winkel van A. door iemand anders werd overgenomen (CGVS I p. 12, CGVS II p. 11). Echter legt u wel een medisch attest voor van A., opgesteld op datum 28/6/2015, uitgereikt door het Al Kindy ziekenhuis, waarop gesteld wordt dat betrokkene A. op dat moment nog steeds hun patiënt was. Uit dit attest kan worden afgeleid dat A. nog steeds in leven was op het ogenblik dat u Irak verliet. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u via dit medische attest wel over enige info over A. beschikte. Daarenboven bleek u in de mogelijkheid om, ondanks het feit dat noch u noch uw familie naar A. hadden geïnformeerd, wel aan dit medische attest te geraken. U bezat dus wel degelijk de kans om via bepaalde bronnen te informeren naar de toestand van A.. Gezien A.'s activiteiten de reden vormde voor de problemen die u en uw familie kende, is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u, ondanks het feit dat u hier de kans wel voor had, zou hebben nagelaten uzelf naar/bij A. te informeren, al was het maar om te weten wat er van de beschuldigingen waar was, of hoe A. en zijn familie bescherming zochten tegen de milities. Het feit dat u volhardt in de verklaring niet te weten wat er met A. gebeurde nadat hij werd neergeschoten, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte legde u vage verklaringen af omtrent de reden waarom A. werd neergeschoten, en – als gevolg hiervan – waarom uzelf door de milities gezocht werd. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op DVZ dat A., een soenniet, er door de milities van beschuldigd werd voor IS in de provincie Al Anbar te werken en informatie over Hashd aan hen door te geven (CGVS vragenlijst 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u tweemaal dat de mensen die uw broer N. ontvoerden aan hem verteld hadden

dat A. banden zou hebben met Daesh (CGVS I p. 9, 15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u niet wist welke problemen A. met de milities had. U verklaarde dat A. een soenniet was, die bij een bepaalde groepering in Anbar actief was en Hashd had tegengewerkt. U wist echter niet of A. bij een politieke groepering dan wel een terroristische organisatie was. U verklaarde dat iedereen die Hashd tegenwerkte als IS-lid werd beschouwd. Gevraagd tot welke groepering A. dan wel behoorde verklaarde u dat u dit niet wist en dat de militieleden dit niet aan uw broer hadden verteld (CGVS II p. 9). Aangezien u tijdens uw eerste interview op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat de militieleden uw broer N. vertelden dat A. banden had met IS, is het dan ook zeer opmerkelijk dat u tijdens uw tweede interview zou beweren dat de militieleden deze info niet aan uw broer hadden meegedeeld, en dat u zich evenmin zou herinneren tot welke groepering A. behoorde. Gezien A. geïdendeerd werd door milities die hem van terroristische activiteiten verdachten, en u door dezelfde militieleden geïdendeerd werd gezien zij vermoedden dat u medeplichtig was, kan dan ook van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de feiten waarvan u en A. beschuldigd werden en dat u hier consistente en overtuigende verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u hier niet in slaagt doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige

veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, rantsoenkaart, de woonstkaart van uw broer J., uw studieattesten van het lager en middelbaar onderwijs en de universiteit, bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u twee enveloppen voor van DHL. Deze tonen louter aan dat uw broer J. K. R. u documenten toestuurde vanuit Bagdad. Verder

legde u nog een medisch attest voor van A. J. B. en verschillende documenten in verband met de klacht die uw broer J. indiende op het politiekantoor van Al Karamah. Deze documenten hebben echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten – wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de volgende middelen aan:

“4.1. Eerste middel

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

4.1.1 Begrip vluchteling en schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

1. zich buiten het land van herkomst bevinden;
2. een gegronde vrees voor vervolging hebben;
3. "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
4. de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

4.1.1.1 Zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 3 augustus 2015.

4.1.1.2 Een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, de asielzoeker moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster beweert in de bestreden beslissing dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt blijkt echter dat verweerster hierbij van de verkeerde vooronderstellingen vertrekt.

A. Bedreiging familieleden

Verweerster meent dat omwille van het feit dat de familie van verzoeker sinds zijn vertrek geen noemenswaardige problemen meer ondervonden heeft, dit afbreuk doet aan de vrees van verzoeker voor vervolging.

Verweerster gaat hier gemakshalve evenwel voorbij aan het feit dat familie en vrienden ook na het incident meermaals aangesproken geweest zijn door militieleden en er achter verzoeker gevraagd werd. Daarenboven werd Nasir, de broer van verzoeker die reeds ontvoerd werd in juni 2015, bovendien ook aangesproken door militieleden twee maanden na het incident. Daarenboven werd ook nog een vriend van verzoeker door militieleden aangesproken eind 2016.

Bij de tweede inval in het huis van verzoeker hebben de militieleden bovendien zeer duidelijk te kennen gegeven dat ongeacht wanneer verzoeker terug zou keren in Irak zij hem zullen weten te vinden en vermoorden.

Het conflict met verzoeker is louter persoonlijk, zijn familie heeft hier niets mee te maken. Verzoeker meent dat het feit dat zijn broer Nasir tijdens zijn ontvoering ook geen informatie kon verschaffen over

hem de militieleden er van overtuigd heeft dat zijn familie werkelijk niet weet waar verzoeker verblijft, noch dat zij contact hebben.

Daarenboven heeft Nasir ook tijdens de confrontatie op straat de militieleden ervan kunnen overtuigen dat zij niet op de hoogte zijn waar verzoeker verblijft.

Buiten zijn twee broers en zijn schoonzus S. is ook niemand op de hoogte dat verzoeker momenteel in België verblijft.

Daar het conflict met de militieleden persoonlijk is, ondervond zijn familie geen nieuwe doodsbedreigingen van deze militieleden. Evenwel leven ook zij nog steeds met vrees dat de militieleden op een dag zullen terugkomen. De boodschap van de militieleden was immers duidelijk: zodra zij weet hebben dat verzoeker terug in Irak is, zullen zij hem vinden en vermoorden. Gelet op het feit dat verzoeker Irak onmiddellijk verlaten heeft, wijst wel degelijk op het feit dat verzoeker de bedreigingen van de militieleden zeer ernstig neemt en er een gegronde vrees voorhanden is.

Dat verweerster meent dat omwille van het feit dat de familieleden geen doodsbedreigingen meer hebben gekregen het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig is, kan dan ook niet worden aangenomen en is onvoldoende gemotiveerd.

B. Identiteit ontvoerders

Verder meent verweerster dat verzoeker vage en inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd over de identiteit van zijn ontvoerders. Na de ontvoering van zijn broer Nasir meende verzoeker dat Asa'ib zijn vervolgers waren. Zijn broer werd immers bij zijn ontvoering in een lokaal gebracht waar allerlei slogans en vlaggen ophingen. Zijn broer Nasir was er daarom van overtuigd dat hij ontvoerd werd door Asa'ib.

Verzoeker verklaarde daarom tijdens zijn eerste interview evenwel met grote waarschijnlijkheid dat Asa'ib zijn broer ontvoerd had en ook zijn vervolgers zijn.

In de ruimte waar zijn broer gevangen gehouden werd, hingen echter verscheidene logo's en slogans, van diverse leiders en milities. Hierdoor is het niet met absolute zekerheid te stellen dat de vervolgers deel uitmaken van de specifieke groepering Asa'ib dan wel van de een andere organisatie die deel uitmaakt van de overkoepelende organisatie Al Hasd Al Shabi.

Als buitenstaander heeft men immers nooit zekerheid, noch voldoende kennis over de werking van dergelijke organisaties en welke leden juist tot welke eenheid zouden behoren.

Asa'ib maakt immers deel uit van de overkoepelende organisatie zijnde Al Hasd Al Shabi. Dat verzoeker verklaart dat zijn vervolgers tot de Al Hasd Al Shabi behoren is correct en zeker niet inconsistent. Dat verzoeker daarom aangeeft in zijn eerste verhoor dat zijn vervolgers tot Asa'ib behoren en tijdens het tweede hoor hier meer genuanceerd over is door naar de overkoepelende organisatie te verwijzen, doet niets teniet aan de consistentie van zijn verklaringen.

Verzoeker vernoemde tijdens zijn tweede verhoor een koepelorganisatie en bracht hieraan vervolgens enige nuance toe, door te stellen dat zijn vervolgers waarschijnlijk tot Asa'ib behoren maar hierover geen absolute zekerheid heeft. Verzoeker verklaarde verder dat hij er doch wel vanuit gaat dat zijn vervolgers sowieso militieleden van Al Hashd Al Shabi, de koepelorganisatie zijn. Verzoeker is alleen niet met 100% zeker dat de specifieke organisatie Asa'ib zou zijn. Deze verklaring doet dan ook niets teniet aan de gegronde vrees die verzoeker heeft en maakt helemaal geen inconsistente verklaring uit zoals verweerster verkeerdelijk beweert.

C. Contact ontvoerders

Voorts meent verweerster dat verzoeker eveneens inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het feit dat zijn broer na het incident nog contact zou hebben gehad met zijn ontvoerders. Verzoeker wenst evenwel heel duidelijk te benadrukken dat hij zowel in het tweede als tijdens het eerste verhoor verklaard heeft dat zijn broer nog contact heeft gehad met militieleden twee maanden nadat het incident plaatsgevonden had. Zijn broer werd toen immers door militieleden aangesproken op straat. Zijn broer heeft die militieleden evenwel kunnen overtuigen dat hij niet op de hoogte was van het huidige verblijf van verzoeker, waardoor zij hem voorlopig verder met rust lieten.

Of deze personen die zijn broer op straat aanspraken nu allen dezelfde ontvoerders waren dan wel andere personen is voor verzoeker niet duidelijk. Reden waarom hij in het tweede verhoor verklaard heeft dat zijn broer geen contact meer gehad heeft met de ontvoerders na het incident.

Wat verzoeker bovendien ook wenst te benadrukken is dat zijn broer beweerde één van zijn ontvoerders onder de militieleden herkend te hebben toen hij twee maanden later opnieuw aangesproken werd. In die zin heeft zijn broer dus mogelijks wel nog contact gehad met één van zijn ontvoerders.

Verzoeker meent dat aangezien het interview dergelijk lang duurt en een zeer stressvolle ervaring voor hem was, hij deze vraag niet duidelijk begrepen moet hebben en er hier een misverstand moet zijn opgetreden.

D. Incident

Verweerster meent bovendien dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot het incident waarbij hij de winkelier in het pand naast zijn huis roerloos op de grond aantrof en onmiddellijk naar het ziekenhuis bracht.

Verweerster meent dat aangezien het de eerste keer is dat verzoeker dergelijk incident meemaakte er verwacht mag worden dat hij hierover heldere en consistente verklaringen kan afleggen. Verweerster argumenteert dat verzoeker tijdens haar eerste verhoor ervan overtuigd was dat A. neergeschoten was terwijl verzoeker in het tweede verhoor voorzichtiger was in zijn uitspraken en aanneemt dat A. neergeschoten was.

Verzoeker trof immers een persoon aan in levensgevaar en was volledig gefocust op het helpen en redden van deze man en trachtte hem zo goed en zo snel mogelijk hulp aan te bieden. Verzoeker ging niet over tot een volledig onderzoek van de kamer waar hij A. aantrof. Hij richtte zich immers zodanig op het redden van A. dat hij hiervoor geen tijd had.

Verzoeker meent evenwel tijdens het eerste en het twee verhoor hierover consistente verklaringen te hebben afgelegd aangezien hij ook tijdens het tweede verhoor aannam dat A. neergeschoten werd. Verzoeker heeft dan ook wel degelijk minstens twee gaten in het lichaam van A. gezien.

Aangezien hij geen wapenexpert is en er veel bloed was maar nergens scheuren in de kledij van A. waren, die er zouden zijn als hij met een mes of dergelijk aangevallen geweest was, veronderstelde verzoeker dat A. neergeschoten was.

Verzoeker heeft evenwel géén kogels noch kogelhulzen aangetroffen in de kamer zelf. Zoals hij ook tijdens zijn tweede verhoor verklaart heeft, dit in consistentie met zijn verklaring tijdens het eerste verhoor. Tijdens het eerste verhoor heeft verzoeker ook niet gesteld dat hij kogels of kogelhulzen in de kamer gezien zou hebben. Enkel dat hij gaten bij A. gezien had, geen kogels zelf. Verzoeker blijft er bij dat zijn verklaringen wel consistent zijn.

Daarenboven wenst verzoeker te benadrukken dat de politie tijdens het verhoor in het ziekenhuis niet gevraagd hebben wie verzoeker heeft neergeschoten, maar gevraagd hebben of hij enig idee had wie A. aangevallen zou hebben.

Verzoeker heeft immers wel degelijk consistente verklaringen afgelegd met betrekking tot het incident zelf en was gefocust op het redden van zijn buurman zelf, niet met het feit of er nog kogels of kogelhulzen in de ruimte zelf aanwezig waren of dergelijke om met honderd procent zekerheid te kunnen weten of A. nu al dan niet neergeschoten was. Verzoeker heeft immers zowel tijdens zijn eerste als tijdens zijn tweede verhoor geen blijk gegeven dat hij de kogels zelf of hulzen gezien zou hebben. Verzoeker verklaarde enkel gedurende de twee verhoren dat A. dermate gewond was, heel erg bloedde, geen scheuren aan zijn kleren zag en minstens twee gaten in zijn lichaam had, waardoor hij ervan uit kon gaan dat A. neergeschoten was. Het enige verschil tussen het eerste en het tweede verhoor is dat hij tijdens het eerste verhoor zijn veronderstelling sowieso voor waarheid nam terwijl hij in het tweede verhoor meer nuance en iets meer voorzichtigheid aan de dag legde.

De boutade van verweerster dat verweerster vage verklaringen zou afleggen omtrent een kernelement van zijn relaas dat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dat feit klopt dan ook niet. De verklaringen van verzoeker zijn immers wel consistent.

E. Informatie over A. na incident

Verzoeker heeft verder inderdaad geen informatie meer over wat er met A. gebeurd is na het incident. Na de feiten is A. immers nooit teruggekeerd naar zijn winkel, noch heeft hij enig contact proberen op te nemen met verzoeker of zijn familie.

Verzoeker, noch zijn familie kenden A. immers ook niet echt persoonlijk. Hij had enkel een winkel naast hun huis, maar woonde zelf niet daar. Verzoeker en zijn familie hadden weinig contact met A. en geen idee waar hij woonde of wie zijn familie of vrienden en kennissen waren.

Na de feiten en de bedreigingen van de militieleden hebben verzoeker noch zijn familie enige pogingen ondernomen om te vernemen wat er verder met A. gebeurd is. Bovendien zouden zij ook niet weten op welke manier zij dergelijke informatie te weten zouden moeten komen aangezien zij geen enkel idee hebben waar A. of zijn familie woont, noch weten zij wie zijn familie of vrienden zijn. Hun enig contactpunt was de winkel. De winkel van A. is intussen dicht en A. is nooit teruggekeerd naar deze plaats. Het enig aankoopspunt dat verzoeker en zijn vrienden met A. hadden, levert niets op om verder informatie te verkrijgen.

Verweerster meent echter te kunnen stellen dat omwille van het feit dat verzoeker een attest heeft kunnen bekomen van het ziekenhuis Al Kindy uitgereikt op 28 juni 2015 dat stelt dat betrokkene A. op dat ogenblik nog steeds hun patiënt is, verzoeker wél informatie over A. zou moeten hebben kunnen bemachtigen.

Het desbetreffende attest werd echter bekomen door de advocaat van de broer van verzoeker. Deze advocaat heeft zeer goede connecties in het ziekenhuis. Omwille van deze goede connecties heeft de familieadvocaat dit attest ook kunnen bekomen en kon de advocaat er voor zorgen dat er ook voor verzoeker of zijn familie geen problemen zouden rijzen door het bekomen van dit attest. Uiteraard

betekent het niet omdat verzoeker via de advocaat van zijn broer een attest heeft kunnen bekomen omtrent de opname van A. in het ziekenhuis dat zijn asielrelaas onderbouwt, dat hij daarom ook in de mogelijkheid is om verdere informatie over A. te bemachtigen. De advocaat van zijn broer via wie verzoeker het attest verkreeg weet immers ook niet op welke wijze hij verdere informatie over A. zou kunnen bemachtigen.

Informatie verkrijgen over A.'s opname in het ziekenhuis via de goede connecties van de familieadvocaat is daarenboven geheel iets anders dan zonder enig aanknooppunt informatie te weten te komen omtrent A. zelf. Verzoeker heeft echter helemaal geen idee hoe hij contact zou kunnen opnemen met A. of zijn familie om zoals verweerster aanhaalt "te weten te komen wat er van de beschuldigingen waar was of hoe A. en zijn familie bescherming zochten tegen de militie".

Bovendien zelfs indien verzoeker wist op welke wijze hij verder informatie over A. te weten kon komen, is zijn vrees zodanig groot dat hij hierdoor verder in de problemen zou komen of dat zijn familie opnieuw lastiggevallen zou worden door militieleden. Reden des te meer dat omwille dat verzoeker, noch zijn familie enige poging hiertoe durft te ondernemen aan toont dat de vrees van verzoeker voor vervolging wel degelijk zo ernstig en gegrond.

Zowel verzoeker als zijn familie wensen immers nog meer problemen te vermijden. Zijn naaste familie doet er dan ook alles aan om aan de buitenwereld te laten uitschijnen dat zij geen idee hebben waar verzoeker momenteel verblijft. Kennissen, collega's of vrienden zijn ook niet op de hoogte waar hij nu verblijft.

Dat zijn familie dermate hun best doen om iedereen te overtuigen dat zij niet weten waar verzoeker momenteel verblijft, is volgens verzoeker de reden waarom de militieleden zijn familie verder met rust laten. Zelfs indien zijn familie een idee zou hebben op welke wijze zij informatie over A. te weten zouden kunnen komen en zij enige poging zouden ondernemen om dit verder te achterhalen, vrezen zij dat er opnieuw problemen zouden rijzen met de militieleden. Dit geeft wederom aan dat de vrees die verzoeker heeft om vervolgd te worden wel degelijk zeer ernstig en gegrond is.

F. Reden vervolging A.

Verzoeker wenst omtrent het punt van de reden van de aanval op A. te stellen dat tijdens de ontvoeringen van zijn broer militieleden gezegd hebben dat de A. voor IS werkte. Zijn broer vertelde aan verzoeker dat zijn ontvoerders dit zo gezegd, daarom is het voor verzoeker nog geen uitgemaakte zaak dat dit daadwerkelijk ook zo is. Verzoeker heeft in zijn tweede verhoor daarom verklaard dat iedereen die Hasd tegenwerkte als IS-lid werd beschouwd. Dat A. ook werkelijk voor IS werkte weet verzoeker niet met zekerheid. Verzoekers verklaringen blijven zodoende in dat verband ook consistent.

G. Bewijsstukken

Wat de bewijsstukken betreft, wenst verzoeker verder te benadrukken dat hij heel wat stukken heeft voorgelegd. Bovendien worden de persoonsgegevens die door verzoeker worden bewezen aan de hand van deze documenten ook niet betwist. Wat betreft de documenten in verband met de klachten die bij de politie neergelegd werd en het ziekenhuis attest dienen deze op zijn minst te worden beschouwd als een begin van bewijs voor verzoeker zijn asielrelaas.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat zijn vervolgers zeer dreigend gesteld hebben dat ze hem zullen vinden als hij terug in Irak komt en alles zullen doen om hem te vermoorden.

Dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, staat vast.

4.1.1.3 Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

' Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aan toont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep '

(VanHeule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).
Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij VanHeule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft problemen in het land van herkomst nu hij door de militieleden wordt geïsoleerd.

4.1.1.4 De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven.

Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen "

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook *Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Irak zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen. Daarenboven heeft de Iraakse overheid recentelijk op 26 november 2016 de controversiële Hashd al-Shaabi milities gelegaliseerd en toegelaten tot het Iraakse leger, hetgeen op zeer veel protest stootte.

Verzoeker heeft problemen met de militieleden in Irak. Gelet op het feit dat deze militieleden intussen erkend zijn door de Iraakse overheid en deel uitmaken van het leger, is de Iraakse overheid dan ook niet in staat om haar burgers te beschermen ingeval zij problemen zouden hebben met deze militieleden daar zij deel uitmaken van de overheid.

Bovendien stelt de beleidsnota van het COI zelf dat: "Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen. "

<https://www.dailyabah.com/mideast/2016/11/26/iraqs-parliament-legalizes-controversial-shiite-hashd-al-shaabi-militias>: Baria

Alamuddin " The dangers of legitimizing 'Al-Hashd Al-Shaabi", <http://www.arabnews.com/node/1016406/columns>:

<http://www.iraqinews.com/features/iraqi-parliament-votes-merge-al-hashd-al-shaabi-national-army/>.

4.1.2 Gegrondheid eerste middel:

Gelet op hetgeen hierboven uiteengezet werd, dient verzoeker dan ook erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en wenst nogmaals te benadrukken dat zijn vervolgers zeer dreigend gesteld hebben dat ze hem zullen vinden als hij terug in Irak komt en alles zullen doen om hem te vermoorden. Bovendien schendt verweerster ook haar materiële motiveringsplicht, en wordt minstens om de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering verzocht.

4.2. Tweede middel

- Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming);

- Schending van artikel 48/5, § 3 Vw;

- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

4.2.1. Schending van artikel 48/4 Vw.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen subsidiare bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel onterecht.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiare beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. "

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. "

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

4.2.1.1. Willekeurig geweld

Verweerster beroept zich voor haar beslissing betreffende de subsidiaire bescherming op het UNCHR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (hierna het UNCHR-rapport) en op het rapport van COI Focus " Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017.

Verweerster meent dat nergens in het UNCHR-rapport geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complémentaire vorm van bescherming te bieden.

Verweerster interpreteert de conclusie van het UNCHR- rapport echter volledig naast de kwestie en gaat voorbij aan hetgeen UNCHR adviseert. Het UNCHR dringt er immers op aan om geen Irakezen terug te sturen naar gebieden van Irak die getroffen worden door militaire actie, volatiel en fragiel blijven na herovering op IS of die onder controle blijven staan van IS. Verder stelt het UNCHR dat dergelijke personen, inclusief personen wiens vluchtelingen status afgewezen zou zijn, niet teruggestuurd mogen worden naar hun thuisgebied of andere delen van Irak.

Uit deze stelling valt wel degelijk af te leiden dat ingeval van militaire actie of volatiele gebieden na herovering op IS of gebieden die onder controle staan van IS, Irakezen niet gedwongen mogen teruggestuurd worden naar Irak.

Uit hetgeen hierna uiteengezet wordt, dient vastgesteld te worden dat Bagdad wel degelijk getroffen wordt door dergelijke militaire actie en terroristische gewelddaden, waardoor een gedwongen terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

A. Kwantitatieve vereisten

Verweerster haalt in de bestreden beslissing zelf aan dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt hoofdzakelijk de vorm aanneemt van terreuraanslagen, mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Bovendien erkent verweerster zelf dat het overgrote deel van deze aanslagen toe te schrijven zijn aan IS en dat IS voornamelijk burgerslachtoffers viseert.

Evenwel meent verweerster dit geweld te kunnen reduceren door te stellen dat het aantal slachtoffers dat sinds begin 2015 gevallen zijn nagenoeg constant is en dat de sjiitische militieën voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld. Uit 'beschikbare informatie' zou daarom blijken dat een groot deel van het geweld doelgericht van aard is. Verweerster laat evenwel na om mee te geven op welke beschikbare informatie deze conclusie dan wel gebaseerd zou zijn.

Daarenboven stelt het UNCHR-rapport, waarop verweerster zich eveneens baseert om tot de bestreden beslissing te komen, dat IS erg vaak de verantwoordelijkheid opeist van zeer veel en regelmatige aanvallen op militaire én burgerlijke doelwitten in Bagdad (UNCHR-rapport blz. 5 nr.II). IS maakt hierbij gebruik van autobommen, zelfmoordaanslagen, bembommen, mortieren, en granaten.

Daarenboven heeft IS in 2016 ook verscheidene zware aanslagen gepleegd met raketten die chloor en mosterd gas op burgers en personeel van veiligheidstroepen afvuurde. Verscheidene aanvallen waren gevestigd op moskeeën, markten, restaurants, speeltuinen die zich vaak bevinden in Sjiitische meerderheidswijken.

Het UNCHR-rapport stelt verder ook dat ondanks de stevige veiligheidsmaatregelen die de overheid genomen heeft om IS infiltratie te vermijden, Bagdad, zowel de hoofdstad zelf als de omliggende gebieden het doelwit zijn van regelmatige massa aanvallen die hoofdzakelijk gericht zijn op sjiitische burgers. Bovendien stelt het rapport ook dat dergelijke aanvallen burgers van alle achtergronden treft aangezien hoegenaamd alle buurten in Irak door zulke aanvallen getroffen werden.

Dat het geweld hoofdzakelijk doelgericht zou zijn, klopt dus niet. Verweerster laat hier na dit verder te motiveren op basis van welke informatie zij tot deze verkeerdelijk conclusie komt.

In het licht van de territoriale verliezen van IS, zijn de aanvallen door IS op burgers in gebieden die door de overheid gecontroleerd worden bovendien significant toegenomen. Zo stelt het UNCHR-rapport dat de aanslagen dermate toenemen om de aandacht van Mosul weg te nemen.

Uit de bronnen waarnaar in het UNCHR-rapport verwezen wordt blijkt bovendien dat diverse aanvallen willekeurig werden uitgevoerd op burgers.³ Bovendien werden ook verschillende zeer zware aanslagen in Bagdad uitgevoerd door IS, na de periode van zware aanslagen in de maanden april 2016 tot augustus 2016 waar verweerster naar verwijst in de bestreden beslissing. Ook bij deze aanslagen vielen helaas steeds tientallen doden en bovendien ook vele gewonden.

Verweerster argumenteert verder dat uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Verweerster benadrukt dat de cijfers uit de voornoemde COI focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Verweerster laat echter weerom na specifieke details te geven van hoeveel van deze cijfers dan betrekking zouden hebben op gerichte aanvallen en niet slachtoffers zijn van willekeurig geweld.

Verweerster gaat verder aan de zware geweldfeiten die plaatsvinden in Irak evenwel licht voorbij door te stellen dat "het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in Bagdad, dat hier maandelijks honderden

burgerslachtoffers vallen en dat hierbij soms sprake is van blind geweld, is op zichzelf onvoldoende om te besluiten dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

(...)

Verweerster stelt zelf dat er maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, zij laat evenwel na om verder verduidelijking te geven in hoeveel van deze gevallen er sprake is van blind geweld. Zij vermeldt enkel dat er 'soms' sprake is van blind geweld. Dat verweerster hier geen concretere cijfers kan aanvoeren om deze uiterst belangrijke conclusie te ondersteunen, maakt bijgevolg een schending uit van haar motiveringsplicht.

Bovendien tonen cijfers van de United Nations Assistance Mission for Iraq (Unami) aan dat ingevolge terroristische gewelddaden en gewapend conflictvolgende aantal dodelijke burger slachtoffers en gewonden gevallen zijn in Bagdad gedurende de periode September 2016- April 2017 (stukken 3-10).

(...)

Belangrijk punt hierbij is dat deze cijfers het absolute minimum betreffen en er mogelijks nog veel meer slachtoffers gevallen zijn. Umami wordt omwille van de gewapende incidenten immers gehinderd om alle effectieve slachtoffers te verifiëren. Deze cijfers geven dus mogelijks niet het werkelijk aantal gevallen slachtoffers weer.

Daarenboven zijn deze cijfers de weergave van willekeurig geweld op burgerslachtoffers ingevolge daden van terrorisme en gewapend conflict in Irak. Dat verweerster spreekt over het feit dat er gewelddaden plaatsvinden waarbij er soms sprake is van willekeurig geweld zonder dit verder te onderbouwen kan daarom niet worden aangenomen.

Dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld waarbij verzoeker louter omwille van een eventuele terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven ingevolge willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet staat dus vast. Op zijn minst dient er een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Bagdad te worden bevolen en herziening van verweerster haar motivering.

B. Kwalitatieve kenmerken

Zoals hierboven uiteengezet vinden er in Bagdad op burgerdoelwitten aanslagen plaats met de regelmaat van de klok waarbij tien- tot honderdtallen dodelijke slachtoffers vallen en ettelijke (zwaar)gewonden.

Verweerster meent bovendien te kunnen argumenteren dat wat betreft de kwalitatieve factoren aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad "de zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016 geen negatieve impact hebben gehad op het dagelijks leven in Bagdad".

Zij heeft in dat verband blijkbaar geen notie van het feit dat ook in het UNCHR-rapport gesteld wordt dat ingevolge het geëscaleerde geweld en de aanhoudende humanitaire crisis verschillende bijkomende dodelijke slachtoffers gevallen zijn ingevolge gebrek aan toegang tot voedsel, water en medische hulp, ook in Bagdad.

In de beleidsnota van het COI specifiek omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad wordt bovendien ook verder verduidelijkt dat:

"De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles, maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur. De stad wordt niet belegerd door ISIS, de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd, de verkeerswegen zijn open (ook de internationale luchthaven), maar de economische situatie is door de tegenvallende inkomsten van de staat, de grote uitgaven voor de oorlog en de economische ontwrichting door de meer dan drie miljoen ontheemden in het hele land zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie... "

Verder stelt de beleidsnota ook

"De scholen zijn open en er is gezondheidszorg, al staat de laatste onder druk?

Dat de aanslagen geen negatieve impact hebben gehad of hebben op het dagelijks leven is dus zeer kort door de bocht gesteld door verweerster. Dat er bovendien talrijk controles zijn en toch nog dergelijk veel burgerslachtoffers kunnen vallen toont ook aan dat het geweld wel degelijk willekeurig is.

4.2.1.2 Onmenselijke of vernederende behandeling

Uit de bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat het nog steeds niet veilig is in Irak en dat het onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in Irak overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, zeer hoog.

Een uiterst gebrekkige veiligheidssituatie is voorhanden waarbij het risico om slachtoffer te worden van gewapend geweld en bomaanslagen niet kan worden afgezwakt omdat er volgens verweerster 'soms' slechts sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker loopt dus wel degelijk een ernstig risico om bij gedwongen terugkeer naar Irak onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. De situatie in Irak is dan ook dermate geëscaleerd dat ingeval van gedwongen terugkeer naar Irak er een schending van artikel 48/4 § 2 punt c voorhanden is.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is dan ook te beperkt.

Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend karakter van gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, terwijl zij de humanitaire gevolgen, die een gewapende conflict met zich meebrengt, echter verwaarloost.

Er zijn in zowel de Bagdad hoofdstad, als de omliggende gebieden op zeer geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen zeer veel slachtoffers onder de burgers. Verweerster is in wezen blind voor deze situatie.

4.2. Geen intern vestigingsalternatief, schending van artikel 48/5 § 3 Vw.

Bij de beoordeling of er sprake is van een veilig of redelijk vestigingsalternatief dient rekening gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker op het tijdstip waarom een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

Artikel 8 van de richtlijn 2004/83/EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) stipuleerde de mogelijkheid voor de staten om een intern vluchtalternatief in hun wetgeving op te nemen. In België gebeurde dit door art. 48/5, § 3 Vw:

"art. 48/5, § 3 Vw. Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. "

Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt.

"Bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is de betrokkene te repatriëren naar de voorgestelde plaats dient rekening te worden gehouden met de veiligheids-, politieke en sociale omstandigheden, met inbegrip van de situatie op het gebied van de mensenrechten (...) Vermits de beoordeling van de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade principieel op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag gebeurt, zal dit ook bij de evaluatie van het binnenlandse vluchtalternatief het ijkmoment vormen." (Parl.St., 51 2478/001, 10 mei 2006).

Daarenboven herhaalt art. 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen.

De beoordeling van een binnenlands vluchtalternatief dient geval per geval te gebeuren, men verduidelijkt ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voor komt in art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet:

"l'analyse du caractère raisonnable: Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à de trop grandes difficultés ? Si tel n'est pas le cas, il ne serait pas raisonnable d'attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans cette zone. "

(UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés van 23 July 2003, zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>, p 4-5, verzoeker zet vet).

Een binnenlands vluchtalternatief zal enkel voorhanden zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is (VAN HEULE, D., o.c., nr. 115-118).

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit en afkomst van verzoeker. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad. Verzoeker beschikt evenwel niet over een reëel verblijfsalternatief.

Indien hij zou moeten terugkeren naar Irak, dient hij sowieso terug te keren naar zijn broers en schoonzus in Bagdad, hij heeft immers geen andere optie en financiële middelen om zich ergens anders te vestigen.

Bovendien bepaalt het rapport van de UNCHR op blz. 23, dat volgens haar niet kan worden aangenomen dat staten Irakezen de subsidiaire beschermingsstatus zouden ontzeggen omwille van het feit dat er zogenaamd een intern vluchtalternatief voorhanden is. Gelet op het feit op de zeer moeilijke omstandigheden in geheel Irak, acht het UNCHR het niet mogelijk dat er een intern vluchtalternatief voorhanden is waar familie in de mogelijkheid is om iemand de nodige bescherming te kunnen aanbieden.

Gelet op het feit dat ook geen intern vestigingsalternatief voorhanden is voor verzoeker dient minstens het subsidiair beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.”

2.2. Stukken

Bij verzoekschrift voegt verzoeker de “UN Casualty Figures for Iraq” toe, van september 2016 tot april 2017.

Met een aanvullende nota van 29 mei 2018 legt de verwerende partij het document “COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

Het CGVS besluit dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren op grond van de volgende motieven:

- (i) Verzoeker vreest bij terugkeer vervolgd te worden door sjitische milities, omdat hij zijn soennitische buurman A., die door dezelfde militie was neergeschoten, had opgevangen en naar het ziekenhuis had gebracht. Dit wordt echter niet geloofwaardig geacht omdat:
 1. Het gedrag van de vervolgers na de ontvoering van zijn broer in juni 2015 niet consistent is met hun aanvankelijke houding en interesse in hem. De militieleden kwamen op 21 juni 2015 een eerste keer langs. Omdat ze verzoeker niet vonden namen ze zijn broer N. mee, folterden hem en lieten hem vrij op voorwaarde dat hij informatie over zijn verblijfplaats zou brengen naar een van hun kantoren (CGVS II p. 7). Hij verklaarde echter dat de enige keer dat zijn broer N. contact had met de militieleden die naar hem op zoek waren, was toen hij twee maand na het incident door hen werd aangesproken op straat (CGVS II p. 4). Militieleden vroegen hem toen naar zijn verblijfplaats. Verzoekers broer verklaarde toen dat hij niets van informatie over hem had (CGVS I p. 12). Nadien zouden deze militieleden verzoekers familie niet meer hebben aangesproken.
 2. Verzoekers familie woont nog steeds op dezelfde plaats (CGVS I p. 12). Verzoeker verklaarde echter dat de militieleden ten tijde van het tweede gehoor op het CGVS nog steeds naar hem op

zoek waren (CGVS II p. 12). Indien het voor de militieleden – die er niet voor terugdeinsden tot twee maal toe zijn huis binnen te vallen, zijn broer te ontvoeren en te folteren en zijn hele familie met de dood te bedreigen – daadwerkelijk zo belangrijk was om hem zelfs 1,5 jaar na de beschieting van A. nog terug te willen vinden, is het weinig waarschijnlijk dat zij, gezien hun eerdere bedreigingen, zijn familie niet harder zouden hebben aangepakt en hebben opgevolgd om meer informatie over hem te bemachtigen. Het feit dat zijn familie na verzoekers vertrek uit Irak zonder noemenswaardige problemen in hetzelfde huis is blijven wonen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees. Verzoeker verklaarde hieromtrent dat zijn familie niet verhuisd was omdat ze geen andere plaats hadden om naartoe te gaan. Daarenboven zouden de milities geen problemen met zijn familie hebben, maar alleen met verzoeker. Indien de milities zouden weten dat zijn familie nog contact met hem had, zouden zij wel problemen kennen, maar gezien hij het land uit was, verminderde de druk (CGVS I p. 12). Deze uitleg overtuigt niet, aangezien verzoeker verklaarde dat de milities tijdens hun tweede inval zijn hele familie met de dood bedreigden indien zij hem zouden helpen of indien zij zouden weten waar hij was en hen hier niet van op de hoogte zouden brengen (CGVS I p. 9, CGVS II p. 5).

3. Verzoeker verklaarde bij het tweede gehoor op het CGVS niet te weten of de milities wisten dat hij Irak had verlaten (CGVS II p. 12). Hij verklaarde eveneens dat de militieleden dan wel zijn familie niet lastig vielen, maar dat zij verschillende keren in de buurt langskwamen en bij zijn vrienden naar hem vroegen (CGVS II p. 3, 12). Deze uitleg verklaart niet waarom de militieleden zijn familie na de tweede inval met rust lieten. Zij bedreigden zijn familie immers met de dood en zouden via hen op de meest directe manier informatie over hem kunnen bemachtigen. Het feit dat zijn familie na hun vertrek uit Irak geen noemenswaardige problemen heeft gekend en in hetzelfde huis bleef wonen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.
4. Zijn verklaringen over de ontvoering van N. zijn evenmin overtuigend. Hij legde vage en inconsistente verklaringen af omtrent de identiteit van zijn ontvoerders en zijn vervolgers. Tijdens het overlopen van de CGVS-vragenlijst op de DVZ verklaarde hij dat de vervolgers van N. hem bij zijn vrijlating vertelden dat ze tot de Asa'ib militie behoorden (CGVS vragenlijst 3.5). Bij het eerste gehoor op het CGVS verklaarde hij ook zeer overtuigd dat de personen door wie zijn broer werd gearresteerd tot Asa'ib behoorden (CGVS I p. 18). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde hij aanvankelijk dat de groepering die zijn broer ontvoerde vermoedelijk Al Hashd Al Shabi was o.w.v. hun donker getinte auto's. Hij voegde hieraan toe dat zijn broer propagandazinnen van Asa'ib en Al Hashd al Shabi en foto's van Muqtada Al Sadr (de leider van het sjitische Mahdi leger) zag hangen in de plaats waar hij werd vastgehouden. Later verklaarde hij nogmaals dat de vervolgers van zijn broer tot Al Hashd Al Shabi behoorden en dat dit een koepelorganisatie is waaronder verschillende milities vallen (CGVS II p. 12). Gevraagd tot welke militie specifiek de vervolgers van zijn broer behoorden, verklaarde hij dat zij ofwel tot Asa'ib ofwel tot het Mahdi leger (JAM) behoorden (CGVS II p. 13). Het is zeer opmerkelijk dat hij bij het tweede gehoor geen zekerheid kan geven over de identiteit van de vervolgers van zijn broer, terwijl hij daar tijdens het eerste interview op het CGVS wel duidelijkheid over gaf. Hiermee geconfronteerd, verklaart hij dat hij bij het eerste interview zei dat zijn vervolgers tot Al Hashd Al Shabi behoorden en dat hier verschillende milities onder vallen. Er op gewezen dat hij niet de naam van HAS, de koepelorganisatie van milities, maar wel van AAH, een specifieke militie, had gegeven, verklaarde hij dat zijn broer wist dat zijn vervolgers tot AAH behoorden vanwege de slogans op de muur. Verzoekers vage verklaringen van het tweede interview staan in sterk contrast met zijn verklaringen tijdens de twee voorgaande interviews. Gezien hij tijdens het interview op de DVZ verklaarde dat de vervolgers van zijn broer, die ook zijn vervolgers zijn, hun identiteit aan zijn broer bekend maakten, kan worden verwacht dat hij hierover duidelijk zou zijn tijdens beide interviews. Dat hij zulke vage verklaringen aflegt omtrent de identiteit van zijn vervolgers tijdens het tweede interview op het CGVS doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

(ii) Verzoeker legde inconsistente verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die volgden op de ontvoering van zijn broer.

1. Zo verklaarde hij dat zijn broer werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij zijn vervolgers informatie zou geven over zijn verblijfplaats. Zijn broer zou zich bij een HAS kantoor of HAS ontmoetingsplaats moeten melden indien hij info over hem bezat. Verzoeker verklaarde hieromtrent dat zijn broer na zijn vrijlating geen contact meer zou hebben gehad met zijn ontvoerders (CGVS II p. 7). Uit de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS blijkt echter dat zijn broer N. na zijn ontvoering op straat door dezelfde militie werd aangesproken. Hij verklaarde tijdens zijn eerste gehoor dat zijn broer N. niet specificeerde of de personen die hij op straat tegenkwam dezelfde waren die hem ontvoerd hadden, maar maakte kort daarna echter wel duidelijk dat van de

verschillende personen die N. aanspraken op straat één erbij was geweest toen hij in gevangenschap verhoord werd (CGVS I p. 18). Aangezien verzoeker het CGVS tijdens zijn eerste interview zo'n gedetailleerde informatie kon geven omtrent dit voorval met zijn broer N., waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij duidelijk op de hoogte was van wat er zich heeft afgespeeld, is het dan ook vreemd dat hij tijdens zijn tweede gehoor verklaart dat zijn broer geen contact meer gehad zou hebben met zijn ontvoerders na zijn vrijlating (CGVS II p. 7).

- (iii) Verzoeker legde ook vage verklaringen af over het incident dat aan de basis lag van zijn problemen:
1. Hij verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat A. was neergeschoten. Hij verklaarde dat hij de kogels in zijn lichaam had gezien; meer bepaald twee of drie kogels in het gebied van zijn borst en buik (CGVS I p. 9, 11). De politie zou hem in het ziekenhuis verschillende vragen hebben gesteld, waaronder de vraag wie A. beschoten zou hebben (CGVS I p. 9). Uit het geheel aan verklaringen blijkt duidelijk dat A. werd neergeschoten en dat hij daarvan op de hoogte was. Tijdens het tweede gehoor gevraagd op welke manier A. gewond raakte, verklaarde hij dat hij vermoedde dat hij werd neergeschoten. Hij verklaarde dat hij niet precies wist op welke manier A. gewond was geraakt, omdat hij geen wapenexpert is. Hij zag enkel bloed en geen scheuren, wat hem deed vermoeden dat A. werd beschoten. Hij zag echter nergens kogels of kogelhulzen (CGVS II p. 9, 13). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen ontkende hij dat hij zei dat hij kogels in A.'s lichaam had gezien. Hij zou enkel hebben gezien dat A. door kogels werd geraakt (CGVS II p. 13). Deze uitleg verklaart niet waarom hij in het eerste gehoor met zoveel zekerheid beweerde dat A. was neergeschoten, terwijl hij in het tweede gehoor nog slechts kon spreken van vermoedens.
 2. Het incident met A. vormt ook het eerste en enige feit dat hij persoonlijk meemaakte in Irak (CGVS II p. 9, 13). Er kan dan ook aangenomen worden dat deze gebeurtenis enige indruk op hem maakte en dat hij hier dan ook consistente verklaringen over zou afleggen. Zelfs indien aangenomen wordt dat het als leek moeilijk is om vast te stellen hoe A. gewond raakte, kan verwacht worden dat zijn gesprek met de politie hierover meer duidelijkheid bracht. Hij verklaarde immers zelf dat de agenten hem vroegen door wie A. werd beschoten (CGVS I p. 9). Dat hij zulke vage verklaringen aflegt omtrent een kernelement in het relaas doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit.
- (iv) Verzoeker verklaarde verder dat hij niet wist wat er met A. gebeurde na dit incident. Nadat A. naar het ziekenhuis werd gebracht, hoorde hij niets meer over hem. Hij probeerde ook niet om nog informatie over A. te bemachtigen, noch informeerde hij bij het ziekenhuis. Zijn familie vroeg evenmin naar A. om problemen te vermijden. Hij wist enkel dat de winkel van A. door iemand anders werd overgenomen (CGVS I p. 12, CGVS II p. 11). Hij legt echter een medisch attest voor van A., opgesteld op 28 juni 2015, uitgereikt door het Al Kindy ziekenhuis, volgens welk A. op dat moment nog steeds hun patiënt was. Uit dit attest kan worden afgeleid dat A. nog steeds in leven was toen verzoeker Irak verliet.
- (v) Aldus blijkt ook dat verzoeker wél info over A. had en bleek hij in de mogelijkheid om, ondanks dat noch hij noch zijn familie naar A. hadden geïnformeerd, wel aan dit medische attest te geraken. Hij bezat aldus wel degelijk de kans om via bepaalde bronnen te informeren naar de toestand van A.. Aangezien A.'s activiteiten de reden vormde voor de problemen die hij en zijn familie kende, is het weinig waarschijnlijk dat hij, ondanks het feit dat hij hier de kans voor had, zou hebben nagelaten zelf naar A. te informeren, al was het maar om te weten wat er van de beschuldigingen waar was, of hoe A. en zijn familie bescherming zochten tegen de milities. Het feit dat verzoeker volhardt in de verklaring niet te weten wat er met A. gebeurde nadat hij werd neergeschoten, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.
- (vi) Verzoeker legde vage verklaringen af omtrent de redenen waarom A. werd neergeschoten, en – als gevolg hiervan – waarom hij zelf door de milities gezocht werd. Zo verklaarde hij tijdens het gehoor op de DVZ dat A., een soenniet, er door de milities van beschuldigd werd voor IS in de provincie Al Anbar te werken en informatie over Hashd aan hen door te geven (CGVS vragenlijst 3.5). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde hij tweemaal dat de mensen die zijn broer N. ontvoerden hem zeiden dat A. banden had met Daesh (CGVS I p. 9, 15). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde hij echter dat hij niet wist welke problemen A. met de milities had. Hij verklaarde dat A. een soenniet was, die bij een bepaalde

groepering in Anbar actief was en Hashd had tegengewerkt. Hij wist echter niet of A. bij een politieke groepering dan wel een terroristische organisatie was. Hij verklaarde dat iedereen die Hashd tegenwerkte als IS-lid werd beschouwd. Gevraagd tot welke groepering A. dan wel behoorde, verklaarde hij dat hij dit niet wist en dat de militieleden dit niet aan zijn broer vertelden (CGVS II p. 9). Aangezien hij tijdens het eerste interview op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat de militieleden zijn broer N. vertelden dat A. banden had met IS, is het zeer opmerkelijk dat hij tijdens het tweede interview beweerde dat de militieleden deze info niet aan zijn broer meedeelden, en dat hij zich evenmin zou herinneren tot welke groepering A. behoorde. Gezien A. geïdентificeerd werd door milities die hem van terroristische activiteiten verdachten, en de militieleden dachten dat verzoeker medeplichtig was, kan dan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van de feiten waarvan hij en A. beschuldigd werden en dat hij hier consistente en overtuigende verklaringen over zou afleggen.

b. Beoordeling

Verzoeker voert aan dat het feit dat zijn familie sinds zijn vertrek geen noemenswaardige problemen heeft ondervonden geen afbreuk doet aan zijn persoonlijke vrees. Zijn familie en vrienden werden wel degelijk nog meermaals aangesproken door militieleden en zijn broer N. werd, nadat hij reeds in juni door de militie was ontvoerd, twee maanden na het incident aangesproken, net als een vriend van hem. Ze zeiden hen n.a.v. de tweede inval in het huis dat zij verzoeker bij terugkeer zouden vinden en vermoorden. Verzoeker betoogt dat zijn familie niet rechtstreeks geïdентificeerd werd en dat zijn broer N. de militie ervan kon overtuigen dat zij niet op de hoogte waren van verzoekers verblijfplaats. Buiten verzoekers twee broers en zijn schoonzus was niemand op de hoogte dat hij in België verblijft. Het feit dat de familieleden nadien geen doodsbedreigingen meer hebben gekregen, betekent niet dat verzoekers vrees ongelooftwaardig zou zijn.

De Raad merkt evenwel op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de militie enige verbetering vertoonde, aangezien ze eind 2016, anderhalf jaar na het incident, nog informeerden naar verzoeker. Dat contrasteert wel degelijk met de vaststelling dat ze tezelfdertijd zijn familie met rust lieten waaruit dan weer blijkt dat ze de zaak weinig opvolgen. Dat ze eerst twee maal het huis binnenvielen en allen met de dood bedreigden indien ze hen niet op de hoogte stelden van verzoekers *whereabouts*, is weinig consistent met de verklaring dat ze vervolgens vrede namen met de verklaring dat zijn familie geen idee had waar verzoeker was en zijn familie verder met rust lieten. Hoe dan ook is dit slechts een eerste motief in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag die als een geheel moet worden gelezen.

Ook zijn verklaring dat zijn familie na de tweede inval, waarbij ze allen met de dood werden bedreigd, niet verhuisde omdat enkel verzoeker zou zijn geïdентificeerd, kan bezwaarlijk als consistent worden gezien. De bedreigingen waren immers zeer zwaarwichtig en gingen gepaard met geweld. Dat zijn familie zich niet geïdентificeerd zou voelen en omdat ze enkel verzoeker wilden hebben, is in deze context weinig aannemelijk. In dit opzicht is het ook van belang te wijzen op verzoekers verklaring dat hij niet wist of de milities wisten dat hij Irak had verlaten (CGVS II p. 12). In deze context konden verzoeker en zijn familie er dan ook niet van uitgaan dat zij zouden met rust worden gelaten door de militieleden. Zij hadden alle reden om aan te nemen dat de milities hen verder zouden bedreigen aangezien dit de meest directe manier was om informatie over verzoeker te verkrijgen.

Met betrekking tot de identiteit van zijn ontvoerders voert verzoeker aan dat zijn broer N. dacht, uitgaande van de slogans en posters in het lokaal waar hij werd vastgehouden, dat het om Asaib ging. Daarom zou hij in het eerste interview verklaard hebben dat hij *dacht* dat Asaib zijn broer ontvoerd had. Verzoeker was hier evenwel niet zeker van en noemde daarom in het kader van het tweede gehoor de koepelorganisatie Al Hashd Al Shabi, waartoe Asaib behoort. Verzoeker betwist dan ook dat hij inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd.

Verzoekers betoog kan evenwel niet worden bijgetreden. Blijkens de vragenlijst van het CGVS (punt 3.5) verklaarde hij dat hij naderhand ontdekt had dat het de militie Asaib betrof. Op de vraag hoe hij dit ontdekte, antwoordde hij dat de militieleden dit aan zijn broer N. zelf hadden verteld. Uit zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor op het CGVS blijkt duidelijk dat hij verklaarde dat ze allemaal tot dezelfde groepering behoorden. Gevraagd welke groepering dit was, antwoordde hij eenduidig "*van Asaeb*".

Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat de militie die zijn broer ontvoerde vermoedelijk Al Hashd Al Shabi was, o.w.v. hun donker getinte auto's. Hij voegde hieraan toe dat zijn broer propagandazinnen van Asa'ib en Al Hashd al Shabi en foto's van Muqtada Al Sadr (de leider van het sjiitische Mahdi leger)

zag hangen in de plaats waar hij werd vastgehouden (CGVSII, p. 3). Later verklaarde hij nogmaals dat de vervolgers van zijn broer tot Al Hashd Al Shabi behoorden en dat dit een koepelorganisatie is waaronder verschillende milities vallen (CGVS II p. 12). Gevraagd tot welke militie specifiek de vervolgers van zijn broer behoorden, verklaarde hij dat zij ofwel tot Asa'ib ofwel tot het Mahdi leger (JAM) behoorden (CGVS II p. 13).

Aldus is er wel degelijk een fundamenteel verschil tussen zijn opeenvolgende verklaringen. Er bij het tweede gehoor op gewezen dat hij bij het tweede gehoor geen zekerheid kon geven over de identiteit van de vervolgers van zijn broer, terwijl hij daar tijdens het eerste interview op het CGVS wel duidelijkheid over gaf, verklaart hij dat hij bij het eerste interview zei dat zijn vervolgers tot Al Hashd Al Shabi behoorden en dat hier verschillende milities onder vallen. Er op gewezen dat hij niet de naam van HAS, de koepelorganisatie van milities, maar wel van AAH, een specifieke militie, opgaf, verklaarde hij dat zijn broer wist dat zijn vervolgers tot AAH behoorden vanwege de slogans op de muur.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift thans zijn verklaringen van het tweede interview maar weerlegt daarmee niet dat hij in zijn eerdere verklaringen op geen enkele wijze bleek te twifelen aan de identiteit van de militie. De Raad treedt dan ook het CGVS bij dat verzoeker in het tweede interview hieromtrent vage verklaringen aflegde, die contrasteren met zijn verklaringen tijdens het eerste interview en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Aangezien hij daar verklaarde dat de vervolgers van zijn broer, die ook zijn vervolgers zijn, hun identiteit aan zijn broer bekend maakten, kan worden verwacht dat hij hierover duidelijk zou zijn tijdens beide interviews. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te weerleggen.

Wat betreft de vraag of zijn broer na het incident nog contact had met ontvoerders, voert verzoeker aan dat hij zowel in het eerste als in het tweede gehoor verklaarde dat zijn broer nog contact had met militieleden twee maanden na het incident. Over de personen die zijn broer op straat aanspraken, betoogt hij dat het niet allen dezelfde ontvoerders waren en hij daarom verklaarde dat zijn broer geen contact had met de ontvoerders na het incident. Hij voert tenslotte ook aan dat het interview zeer lang duurde en hij deze vraag niet duidelijk begrepen had.

De Raad stelt vast dat blijkens verzoekers verklaringen, zijn broer N. werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij informatie zou geven over verzoekers verblijfplaats en zich bij een HAS kantoor of ontmoetingsplaats moest melden wanneer hij informatie over verzoeker vernam. Verzoeker verklaarde dat zijn broer na zijn vrijlating geen contact meer had met zijn ontvoerders (CGVS II p. 7). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde hij echter dat zijn broer N. na zijn ontvoering op straat door dezelfde militie werd aangesproken. Verzoeker specificeerde daarbij dat van de verschillende personen die N. aanspraken op straat er één bij was geweest toen hij in gevangenschap verhoord werd (CGVS I p. 18). Aangezien hij tijdens het eerste interview zo'n gedetailleerde informatie kon geven omtrent dit voorval met zijn broer N., is het inderdaad vreemd dat hij tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat zijn broer geen contact meer had met zijn ontvoerders na zijn vrijlating (CGVS II p. 7). De uiteenzetting in het verzoekschrift kan te dezen slecht worden opgevat als een poging om *post factum* zijn verklaringen in overeenstemming te brengen, maar overtuigt, gelet op hogerstaande vaststellingen, niet.

Verzoeker voert verder aan dat hij zich tijdens het incident met A. richtte op het helpen van het slachtoffer en niet overging tot een onderzoek van de kamer waar hij A. aantrof. Hij voert aan dat hij ook tijdens het tweede gehoor aangaf dat A. neergeschoten werd. Hij heeft geen kogels of kogelhulzen aangetroffen in de kamer. Ook in het eerste gehoor heeft verzoeker dit niet verklaard, hij heeft enkel verklaard dat hij gaten bij A. gezien had. Hij wijst er verder op dat de politie hem tijdens het gehoor in het ziekenhuis niet vroeg wie zijn broer heeft neergeschoten, maar enkel of hij een idee had wie A. aangevallen had. Verzoeker benadrukt dat het enige verschil tussen beide interviews erin bestaat dat hij tijdens het eerste gehoor zijn veronderstellingen voor waarheid aannam, terwijl hij bij het tweede gehoor meer nuance en voorzichtigheid aan de dag legde.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat A. "*kogels in zijn lichaam*" had (CGVS I, p. 9) en daarbij preciseerde dat hij twee of drie kogels had gezien "*in het gebied van de borst en de buik*" (CGVS I p. 11). De politie zou hem in het ziekenhuis verschillende vragen hebben gesteld, waaronder de vraag wie A. beschoten zou hebben (CGVS I p. 9). Verzoeker kan aldus niet ernstig betwisten dat hij verklaarde dat hij wist dat A. werd neergeschoten. Verzoeker slaagt er geenszins in om de tegenstrijdigheden hier te weerleggen. Tijdens het tweede gehoor gevraagd op welke manier A. gewond raakte, verklaarde hij dat hij vermoedde dat hij werd neergeschoten. Hij verklaarde dat hij niet precies wist op welke manier A. gewond was geraakt, omdat hij geen wapenexpert is. Hij zag enkel

bloed en geen scheuren, wat hem deed vermoeden dat A. werd neergeschoten. Hij zag echter nergens kogels of kogelhulzen (CGVS II p. 9, 13). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen ontkennde hij dat hij zei dat hij kogels in A.'s lichaam had gezien. Hij zou enkel hebben gezien dat A. door kogels werd geraakt (CGVS II p. 13). Deze uitleg verklaart niet waarom hij in het eerste gehoor klaar en duidelijk stelde dat A. werd neergeschoten, terwijl hij in het tweede gehoor nog slechts kon spreken van vermoedens. Er werd aldus terecht vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegde.

Ook merkt het CGVS wel degelijk terecht op dat het gesprek met de politie hem meer duidelijkheid zou moeten hebben verschaft. Uit het eerste interview blijkt wel degelijk dat de politie hem hier vroeg wie A. had *beschoten* (CGVS I p. 9).

Waar verzoeker met betrekking tot het medisch attest van A. aanvoert dat hij niet de mogelijkheid had om rechtstreeks zelf informatie te vergaren maar dit bekwam via de advocaat van zijn broer, staat dit er niet aan in de weg dat verzoeker met dit attest, dat hij reeds voorlegde bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, wel degelijk aantoonde op dat ogenblik – al dan niet rechtstreeks – informatie te hebben over A.

Met betrekking tot de reden waarom A. werd aangevallen voert verzoeker aan dat de militieleden aan zijn broer vertelden dat hij voor IS werkte. Het is daarom voor verzoeker nog geen uitgemaakte zaak dat dit ook zo is. Verzoeker weet niet of A. werkelijk voor IS werkte en betoogt aldus dat zijn verklaringen hierover consistent zijn. Verzoeker wijst er tenslotte op dat hij heel wat bewijsstukken heeft neergelegd die als een begin van bewijs dienen te worden aangenomen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor de DVZ verklaarde dat A., een soenniet, er door de milities van beschuldigd werd voor IS in de provincie Al Anbar te werken en informatie over Hashd door te spelen (CGVS vragenlijst 3.5). Hij herhaalde tijdens het eerste interview dat de ontvoerders van N. hem zeiden dat A. banden had met Daesh (CGVS I p. 9, 15). Tijdens het tweede interview verklaarde hij echter dat hij niet wist welke problemen A. met de milities had. Hij verklaarde dat A. een soenniet was, die bij een bepaalde groepering in Anbar actief was en Hashd had tegengewerkt. Hij wist niet of A. bij een politieke groepering dan wel een terroristische organisatie was en dat iedereen die Hashd tegenwerkte als IS-lid werd beschouwd. Gevraagd tot welke groepering A. Behoorde, verklaarde hij dat de militieleden dit niet aan zijn broer vertelden (CGVS II p. 9). Hiermee verklaarde hij het tegendeel als voorheen. Aangezien A. geïdendeerd werd door milities die hem van terroristische activiteiten verdachten, en de militieleden verzoeker als medeplichtig beschouwden, kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van de feiten waar hij en A. van beschuldigd werden. Verzoekers verklaringen zijn wel degelijk tegenstrijdig. Verzoekers verklaringen dat hij dit niet zeker wist, komen neer op een herhaling van zijn verklaringen in het tweede interview, maar heffen deze tegenstrijdigheid niet op.

De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing bij en neemt deze over.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat de actuele situatie in Bagdad niet toelaat om te spreken van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar informatie uit rapporten waaruit zou blijken dat de situatie is verslechterd sedert de lente van 2013, betwist de stelling van de verwerende partij waar die stelt dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen en benadrukt de macht en de straffeloosheid van de sjiiitische milities.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat de hoofdstad Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de

federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in

Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR *Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de macht en straffeloosheid van de sjiiitische milities, brengen verzoekers geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekers in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Er dient tot slot ook te worden gewezen op het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire escherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviserd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoekers geven geen blijk van het bestaan van zulke omstandigheden, en ze blijken evenmin uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier. Verzoeker, die verder geen andere elementen aanbrengt dan deze die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT